

سخنان رئیس جمهوری در نشست مجمع عمومی سازمان ملل متحد

کاخ سفید

دفتر سخنگو

برای انتشار فوری

23 سپتامبر 2009

سخنان رئیس جمهوری در نشست مجمع عمومی سازمان ملل متحد

مقر سازمان ملل متحد

نيويورك، نيويورك

ساعت 10:10 پیش از ظهر (به وقت شرق آمریکا)

رئیس جمهوری: صبح بخیر. آقای دبیر کل، نمایندگان محترم، خانم ها و آقایان، افتخار دارم که به عنوان چهل و چهارمین رئیس جمهوری ایالات متحده آمریکا شما را برای نخستین بار مورد خطاب فرار دهم. (کف زدن). در حالی در اینجا سخن می گوییم که خود را در برابر مسئولیت بزرگی که از سوی مردم آمریکا به من محول شده است کوچک می شمارم، چالش های عظیم این مقطع از تاریخمان را به خوبی تشخیص می دهم و برای اقدام متوجهانه و جمعی در راستای عدالت و رفاه در داخل و خارج از کشور مصمم هستم.

فقط نه ماه است که زمام امور را به دست گرفته ام – اگرچه بعضی روزها به مراتب طولانی تر به نظر می رسد. از انتظاراتی که در سرتاسر جهان با ریاست جمهوری من هرراه شده است به خوبی آگاهم. این انتظارات به شخص من مربوط نمی شوند. بلکه، به نظر من، ریشه در احساس نارضایتی از وضعیت موجود دارند که به طور فزاینده ای اجازه داده است تا اختلافاتمن معرف ما باشدند و مشکلات ما از ما پیشی بگیرند. ولی در عین حال، در امید هم ریشه دارند – امید به اینکه تغییر واقعی ممکن است و امید به اینکه در ایجاد چنین تغییری، آمریکا نقش رهبری به عهده خواهد داشت.

در شرایطی زمام امور را به دست گرفتم که بسیاری از مردم جهان به آمریکا از دریچه بدینی و بی اعتمادی می نگریستند. بخشی از آن از برداشت های غلط و اطلاعات نادرست درباره کشور من ناشی می شد. و بخش دیگر در مخالفت با سیاست های خاص و در این باور ریشه داشت که آمریکا در پاره ای از مسائل مهم به طور یکجانبه و بدون توجه به منافع دیگران عمل کرده است. و این اعتقاد به یک ضدیت تقریباً غیر ارادی با آمریکا دامن زده که در بسیاری از مواقع بهانه ای برای بی عملی جمعی شده است.

حال، مانند همه شما، وظیفه من اقدام در جهت منافع کشورم و مردم آمریکا است و بخاطر دفاع از این منافع هرگز پوزش نخواهم خواست. اما عمیقاً معقدم که در سال 2009 – بیش از هر مقطعی در تاریخ بشر – کشورها و ملت ها با هم اشتراک منافع دارند.

باورهای مذهبی که ما صمیمانه به آنها پای بندیم می توانند بیوندهای جدیدی بین مردم ایجاد کنند یا باعث جدایی ما شوند. فناوری هایی که در اختیار داریم می توانند چراغ راه صلح باشند یا راه صلح را برای همیشه نیره کنند. انرژی ای که مصرف می کنیم می تواند باعث بقای سیاره ما شود یا آن را نابود کند. آنچه بر امید و آرزوی یک کودک - در هر کجا که باشد - حادث می شود، می تواند نتایج ما را غنی سازد یا فقر کند.

ما در این تالار از نقاط مختلف دنیا گرد هم آمده ایم، اما آینده ما مشترک است. ما دیگر در موقعیتی نیستیم که میدان دادن به اختلاف ها مانع اموری شود که باید به اتفاق انجام دهیم. من این پیام را به همه جا بردۀ ام؛ از لندن تا آنکارا، از پورتو اسپین تا مسکو، از آکرا تا قاهره؛ و موضوع سخن امروز من هم همین خواهد بود - چون زمان آن فرا رسیده است که جهان در مسیر جدیدی حرکت کردد. ما باید دوران جدیدی از تعامل را بر شالوده منافع متقابل و احترام متقابل آغاز کنیم و باید از همین حالا دست به کار شویم.

می دانیم که آینده نه با حرف تنها، بلکه با عمل شکل می گیرد. مشکلات ما با حرف زدن حل نمی شود - لازمه کار عمل پیوسته و مستمر است. برای آنها بی که در خصلت و آرمان کشور من تردید دارند، از شما می خواهم تا به اقدامات عملی که ما در همین نه ماه انجام داده ایم نگاه کنید.

من در اولین روز ریاست جمهوری ام، به کار بردن شکنجه توسط ایالات متحده آمریکا را - بدون استثنا و بدون ابهام -- من نوع اعلام کردم. (کف زدن.) دستور تعطیل زندان گوانتانامو را صادر کردم و ما اکنون برای مبارزه با افراط گرایی در حال ایجاد چارچوبی هستیم که با موازین حکومت قانون منطبق باشد و این خود کار بسیار مشکلی است. همه کشورها باید بدانند: آمریکا مطابق با ارزش هایش عمل خواهد کرد و ما در این کار سرمشق و الگو خواهیم بود.

ما هدف روشن و متمرکزی تعیین کرده ایم: همکاری با تمامی اعضای این سازمان برای از هم گسیختن، برچیدن و شکست دادن القاعده و متحdan افراطی آن - شبکه ای که هزاران انسان را از مذاهاب و ملت های مختلف به قتل رسانده و برای منفجر کردن همین ساختمان توطئه چیده است. در افغانستان و پاکستان، ما و بسیاری از کشور های حاضر در اینجا به دولت ها کمک می کنیم تا توانایی لازم را برای پیش بردن این تلاش کسب کنند و به طور همزمان در جهت تأمین فرصت و امنیت برای مردم این کشورها هم فعالیت می کنیم.

در عراق، در حال پیلان دادن مسئولانه به جنگ در آن کشور هستیم. تمامی واحدهای رزمی آمریکایی را از شهرهای عراق خارج کرده ایم و تا ماه اوت سال آینده، کلیه واحدهای رزمی آمریکایی از خاک عراق خارج می شوند. و من این نکته را روشن ساخته ام، ما به عراقی ها در فرایند گذار و پذیرش مسئولیت کامل برای آینده شان کمک خواهیم کرد و به تعهد خود برای خارج ساختن همه نیروهای آمریکایی تا پایان سال 2011 از عراق پای بند می مانیم.

من خطوط اصلی دستور کار جامعی را با هدف رسیدن به یک جهان عاری از سلاح هسته ای تشریح کرده ام. در مسکو، اعلام شد که ایالات متحده و روسیه قصد دارند کاوش های قابل توجهی را در کلاهک های جنگی استراتژیک و موشک های حامل آنها پیگیری کنند. در کفرانسی که پیرامون موضوع خلع سلاح داشتیم، برنامه کاری مذاکره برای پایان دادن به تولید مواد شکاف پذیر مورد استفاده در سلاح های هسته ای مورد موافقت طرفین قرار گرفت. و در هفته جاری، وزیر امور خارجه دولت من نخستین نماینده ارشد آمریکایی خواهد بود که در کنفرانس سالانه اعضای پیمان جامع منع آزمایش هسته ای شرکت می کند.

به محض تصدی ریاست جمهوری، فرستاده ویژه ای برای امور صلح خاور میانه منصوب کردم و آمریکا پیوسته و فعالانه برای تحقق آرمان وجود دو کشور - اسرائیل و فلسطین - تلاش کرده است تا صلح و امنیت در این بستر ریشه گیرد و حقوق اسرائیلی ها و فلسطینی ها هردو رعایت شود.

در مقابله با تغییر آب و هوا، ما 80 میلیارد دلار در انرژی پاکیزه سرمایه گذاری کرده ایم. ما ضوابط مربوط به کار آبی خودمان را در مصرف سوخت به میزان قابل ملاحظه ای ارتقاء داده ایم. برای صرفه جویی مشوق های جدیدی تعیین کرده ایم، در زمینه انرژی یک مشارکت سراسری در قاره آمریکا تشکیل داده ایم، و در مذاکرات بین المللی آب و هوا، از یک نظاره گر به یک رهبر تغییر نقش داده ایم.

برای پشت سر گذاشتن از بحران اقتصادی ای که به هر گوشه از جهان رسیده است، ما همراه کشورهای گروه 20 به یک واکنش هماهنگ بین المللی، در قالب محرک های اقتصادی به ارزش بیش از 2 تریلیون دلار شکل دادیم تا اقتصاد جهانی را از آستانه سقوط بازگردانیم. با بسیج منابع، از گسترش بیشتر بحران و سرایت آن به کشورهای در حال توسعه جلوگیری کردیم. و با پیوستن به دیگران، یک طرح جهانی امنیت غذایی به ارزش 20 میلیارد دلار به اجرای گذاشتم که هدف آن یاری رساندن به آنهایی است که بیش از همه به آن محتاجند تا برای خود ظرفیت سازی کنند.

ما همچنین از نو با سازمان ملل متحده وارد تعامل شده ایم. صورت حساب هایمان را پرداخته ایم. به عضویت شورای حقوق بشر درآمده ایم. (کف زدن). کتوانسیون حقوق افراد مبتلا به معلولیت را امضا کرده ایم. اهداف توسعه هزاره را به طور کامل پذیرفته ایم. و ما اولویت هایمان را اینجا در همین نهاد - برای مثال، در نشست شورای امنیت پیرامون عدم گسترش و خلع سلاح که قرار است فردا به ریاست من تشکیل شود، و با طرح مسائلی که امروز به آنها می پردازم - پیگیری می کنیم.

اینها کارهایی است که تا اینجا انجام داده ایم. اما این فقط آغاز کار است. بعضی از اقدامات ما نتیجه داده و پیشرفت هایی حاصل شده است. بعضی از اقدامات هم بستر لازم برای پیشرفت در آینده را فراهم کرده است. اما اشتباہ نکنید: آمریکا نمی تواند این کارها را به تنهایی انجام دهد. آنهایی که آمریکا را بخاطر اقدامات یک جانبه سرزنش می کردد نمی توانند حالا کناری بایستند و منتظر باشند تا آمریکا به تنهایی همه مشکلات دنیا را حل کند. ما - در حرف و در عمل - جویای دوره جدیدی از تعامل با دنیا بوده ایم. و حالا وقت آن است که هریک از ما، سهم مسئولیت خود را در یک پاسخ جهانی به چالش های جهانی بپذیریم.

حال، اگر بخواهیم با خودمان صادق باشیم، باید اذعان کنیم که در این لحظه به این مسئولیت عمل نمی کنیم. مسیری را که ما در آن قرار داریم را در صورتی که با وضعیت موجود مقابله نکنیم در نظر بگیرید: افراط گرا ایان بذر تروریسم را در مناطقی از جهان می افشارند؛ جنگ های طولانی فرسایشی همچنان ادامه می یابند؛ نسل کشی؛ جنایت و فجایع در ابعاد وسیع؛ کشورهای بیشتری صاحب سلاح هسته ای می شوند؛ بخ های قطبی در حال ذوب شدن اند و جمعیت ها تباہ می شوند؛ فقر ماندگار و بیماری های فراگیر. مقصود من از این سخن ایجاد وحشت نیست، بلکه بیان یک حققت است: ابعاد اقدامات ما هنوز به بزرگی چالش های ما نرسیده است.

این تشکیلات بر پایه این باور تأسیس شد که کشورهای جهان بتوانند مشکلات خود را با همکاری با یکدیگر حل کنند. فرانکلین روزولت که پیش از آنکه بتواند تحقق یافتن تصورش برای این نهاد را شاهد باشد در گذشت، چنین گفت - و من از او نقل قول می کنم: "ساختار صلح جهانی نمی تواند به تنهایی کار یک فرد، یک حزب یا یک کشور باشد... صلح نمی تواند متعلق به کشورهای بزرگ - یا کشورهای کوچک باشد. صلح باید بر تلاش مشترک و همکاری همه دنیا استوار باشد".

تلاش مشترک و همکاری همه دنیا. این سخنان امروز، در شرایطی که علاوه بر صلح، سلامت و رفاه مان نیز میان مشترک است، درست تر می نمایند . با این همه، ما همچنین می دانیم که این تشکیلات از کشورهای مستقل تشکیل شده است. و باعث تأسف است، اما موجب تعجب نیست، که این تشکیلات در سیاری از موقعیت به جای ایجاد زمینه مشترک، به ایزاری برای اختلاف افکنی تبدیل شده است؛ مکانی برای سیاسی بازی و سوء استفاده از شکایت ها، نه حل مشکلات. به هر حال، ایستادن در پشت این تریبون و اتهام زدن - اتهام زدن و دامن زدن به اختلافات کار آسانی است. هیچ کاری آسان تر از این نیست که ما تقصیر مشکلات خود را گردن دیگران بیاندازیم و مسئولیت تصمیمات و اعمالمان را از دوش خود برداریم. هر کسی قادر است اینطور رفتار کند. مسئولیت و مدیریت در قرن بیست و یکم بیش از اینها می طبلد.

در عصری که سرنوشت ما مشترک است، قدرت دیگر یک بازی هیچ چیز یا همه چیز نیست. هیچ کشوری نه می تواند و نه باید سعی کند کشور دیگری را زیر سلطه خود در آورد. هیچ نظام جهانی که یک کشور یا گروه یا ملت را بر دیگری برتر می داند موفق نخواهد شد. هیچ موازنۀ قدرتی میان کشورها حفظ نمی شود. تقسیمات مرسوم کشورها به کشورهای جنوب و شمال در این دنیا در هم تبیه بی معنی است؛ و همچنین است صفت بندی های کشورها بر پایه شکاف های جنگ سردی که مدت هاست به پایان رسیده است.

زمان آن فرا رسیده است که درک کنیم عادت های قدمی، بحث و جدل های قدمی، با چالش های پیش روی ملت های ما ارتباطی ندارند. آنها باعث می شوند تا کشورها بر خلاف اهدافی حرکت کنند که مدعی آن هستند - و علیه منافع مردم خودشان - گهگاه در این تشکیلات - رای دهند. اینها بین ما و آینده ای که مردم ما می خواهند، دیوار می کشند و زمان آن فرا رسیده که این دیوارها فرو

بریزند. ما باید با هم ائتلاف های جدیدی تشکیل دهیم که شکاف های قدیمی را پر کنند – ائتلاف هایی از مذاهب و آیین های مختلف؛ از شمال و جنوب، شرق، غرب، سیاه، سفید و قهوه ای.

انتخاب با ماست. ما می توانیم به عنوان نسلی شناخته شویم که ترجیح داد مجادلات قرن بیست را به قرن بیست و یکم پکشاند؛ نسلی که از تصمیمات دشوار شانه خالی کرد، از نگاه کردن به جلو امتناع ورزید، و از زمانه عقب افتاد چون ما خودمان را با آنچه که مخالف بودیم تعریف کردیم، به جای تعریف خود به مدد چیزی که با آن توافق داشتیم. یا می توانیم نسلی باشیم که تصمیم می گیرد خط ساحلی را در فراسوی سوی آب های متلاطم ببیند؛ نسلی که متحد می شود تا منافع مشترک انسان ها را برآورد و سرانجام به نوید نهفته در نامی که برای این سازمان انتخاب شده است – سازمان ملل متحد – معنی بخشد.

آینده مورد نظر آمریکا این است – آینده ای از صلح و شکوفایی، و تنها در صورتی می توان به آن دست یافت که قبول کنیم همه کشورها حقوقی دارند اما همه کشورها مسئولیت هایی هم دارند. همین معامله و داد و ستد میان حقوق و مسئولیت است که آن کارساز می کند. اصل راهنمای همکاری بین المللی باید همین باشد.

امروز، اجازه دهید چهار رکن را مطرح کنم که به عقیده من، در آینده ای که برای فرزندانمان می خواهیم از اهمیت اساسی برخوردارند. عدم گسترش سلاح های هسته ای و خلع سلاح؛ ترویج صلح و امنیت؛ حفظ محیط زیست؛ و یک اقتصاد جهانی که برای همه انسان ها فرصت فراهم می آورد.

نخست، باید گسترش سلاح های هسته ای را متوقف سازیم و هدف جهان عاری از این سلاح ها را دنبال کنیم.

این نهاد در طلیعه عصر اتمی تأسیس شد، تا حدی به این دلیل که، ظرفیت انسان برای کشتن می باشد. به مدت ده ها سال، حتی با وجود خطر رویارویی ابرقدرت ها از وقوع فاجعه ممانعت کردیم. اما امروز، خطر گسترش سلاح های هم از لحاظ دامنه و هم از لحاظ پیچیدگی در حال افزایش است. اگر اقدام نکنیم، مسابقات تسليحات هسته ای و چشم انداز جنگ ها و اعمال تزوریستی در مقیاسی غیر قابل تصور را در هر منطقه ای از جهان سبب می شویم.

یک اجماع شکننده بر سر راه این سرانجام وحشت انگیز ایستاده است و آن معامله بنیادینی است که بیمان منع گسترش سلاح های هسته ای را شکل می دهد. در این اصل عنوان شده که همه کشورها حق دارند از انرژی هسته ای صلح آمیز بهره گیرند؛ کشورهای دارای سلاح های هسته ای موظفند به سمت خلع سلاح حرکت کنند؛ و کشورهای بدون سلاح هسته ای موظفند هیچگاه به سمت آنها نزوند. دوازده ماه آینده می توانند در تعیین سرنوشت این معاهده و اینکه آیا تقویت خواهد شد یا به تدریج از میان خواهد رفت، بسیار حائز اهمیت باشد.

آمریکا قصد دارد به وظایف خود در این معامله عمل کند. ما برای کاهش قابل توجه شمار کلاهک های جنگی استراتژیک و موشک های حامل آنها به دنبال امضای موافقنامه جدیدی با روسیه هستیم. ما برای تصویب بیمان منع آزمایش اقدام خواهیم کرد و برای به اجرا گذاشتن آن با دیگران همکاری می کنیم تا آزمایش هسته ای برای همیشه منوع شود. ما یک بررسی وضعیت هسته ای انجام خواهیم داد که راه را بر روی کاهش های عمیق تر باز می کند و نقش سلاح های هسته ای را کاهش می دهد. و از کشورها دعوت خواهیم کرد تا مذکرات مربوط به پایان دادن به تولید مواد شکاف پذیر را برای تسليحات در ماه ژانویه آغاز کنند.

همچنین در ماه آوریل میزبان اجلاسی خواهیم بود که مسئولیت کشورها را در این سازی مواد هسته ای در محدوده خاک خود و در کمک کردن به کشورهایی که قادر به این کار نیستند موردن تأکید قرار می دهد – چون ما هرگز نباید اجازه دهیم که افراد گرایان خشونت طلب به یک وسیله هسته ای دست یابند. و ما برای تقویت نهادها و طرح هایی که با قلچاق و سرقت هسته ای مبارزه می کنند هم اقدام خواهیم کرد.

اینها همه باید به اقدامات مختلف برای تقویت پیمان منع گسترش سلاح های هسته ای کمک کند. کشورهایی که از انجام تعهدات خود امتناع می ورزند باید با عواقبی روبرو شوند. بگذارید این نکته را روشن کنم، هدف جدا کردن و انگشت گذاشتن روی کشورهای خاصی نیست – هدف جانبداری و دفاع از حقوق همه کشورهایی است که به مسئولیت های خود عمل می کنند. چون در دنیا بی که در آن از بازرگانی های آزادسین بین المللی انرژی اتمی اجتناب و به خواست های سازمان ملل متحد بی اعتنایی می شود، اینمی مردم و امنیت کشورها کمتر است.

دولت های کره شمالی و ایران، با اعمالی که تا این لحظه از آنها سرزده است، ما را در معرض خطر افتادن در این سرآشیبی خطرناک قرار می دهد. حقوق آنها به عنوان اعضای جامعه کشورها مورد احترام ماست. پیشتر از این گفته ام و دوباره تکرار می کنم، اگر به تعهدات خود عمل کنند، من ملتزم به آن نوع دیپلماسی هستم که راه هر دو کشور را به روی رفاه بیشتر و صلح اینم تر باز می کند.

اما اگر دولت های ایران و کره شمالی ترجیح دهنده معيارهای بین المللی را نادیده بگیرند؛ اگر دنبال کردن سلاح های هسته ای را به ثبات منطقه ای و امنیت و فرصل برای مردم خودشان ترجیح دهند؛ اگر به خطرهای تشید مسابقات تسلیحاتی هسته ای در آسیا شرقی و خاور میانه بی توجه باشند - در آن صورت باید آنها را پاسخگو قرار داد. همه دنیا باید متحد در کنار هم بایستد تا نشان دهنده که قانون بین الملل یک و عده تو خالی نیست و پیمان ها به مورد اجرا گذاشته خواهند شد. باید در این امر که آینده متعلق به ترس و وحشت نیست مصر باشیم

و بدین ترتیب به رکن دوم آینده مان می رسیم: پی گیری صلح

سازمان ملل متحد زاده این باور است که مردم جهان می توانند در صلح زندگی کنند، و با مسالمت خانواده های خود را پرورش دهند و اختلافات خود را حل و فصل کنند. با این همه می دانیم که در بسیاری از نقاط جهان، این آرمان یک امر انتزاعی - و یک روایی دور است. ما می توانیم این پیامد را به عنوان امری اجتناب ناپذیر بپذیریم، و جنگ و درگیری دامن و فلجه کننده را تحمل کنیم، یا می توانیم با تشخیص اینکه آرزوی صلح و آرامش امری است جهانشمول، عزم و اراده مان را برای پایان دادن به جنگ و درگیری در گوش و کنار جهان مجدداً مورد تأکید قرار دهیم.

چنین حرکتی باید با عزمی تزلزل ناپذیر آغاز گردد که قتل مردان، زنان و کودکان بی گناه هرگز تحمل نخواهد شد. این موضوع قابل بحث نیست. افراط گرایان خشونت طلبی که با تحریف ایمان و مذهب به جنگ و اختلاف دامن می زنند، خود را بی اعتبار و منزوی کرده اند. آنها جز نفرت و نابودی حرفی برای گفتن ندارند. در مقابله با آنها، آمریکا به منظور هدف قرار دادن تروریست ها، استفاده مشترک از اطلاعات و هماهنگ کردن امور انتظامی و حراست از مردم کشور، مشارکت های ماندگاری تشکیل خواهد داد. ما پناهگاه امن برای القاعده باقی نمی گذاریم تا از خاک افغانستان یا هر کشور دیگری حملات خود را به اجرا بگذارند. به همین ترتیب ما در کنار دوستان خود در خطوط مقدم خواهیم ایستاد، ما و بسیاری از کشورها فردا در تعهد حکم به مردم پاکستان چنین خواهیم کرد. و ما به دنبال تعامل مثبت خواهیم بود زیرا بین مذاهب پل ارتباطی برقرار می کند و مشارکت های جدید را برای ایجاد فرصل تشکیل می دهد.

با این همه، فعالیت های ما در ترویج صلح نمی تواند به شکست دادن افراط گرایان خشونت طلب محدود شود. زیرا قدرتمندترین سلاح در زرادخانه ما امید انسان ها است - این باور است که آینده متعلق به آنهاست که می سازند، نه آنهاست که نابود می کنند؛ با اطمینان به اینکه اختلافات را می توان پایان داد روز جدیدی می تواند آغاز شود.

و به همین دلیل است که همزمان با تقویت حمایت ها از صلح بانی مؤثر، فعالیت برای جلوگیری از آغاز درگیری ها را قبل از اینکه آغاز شوند تشید خواهیم کرد. ما با حمایت از مردم دارفور و به اجرا گذاشتن قرارداد صلح فراگیر خواهیم کوشید تا در سودان صلح ماندگار بقرار شود تا آرامشی که مردم سودان مستحق آن هستند بقرار گردد. (کف زدن). و در کشورهایی که در اثر خشونت ویران شده اند - از هائیتی و کنگو گرفته تا تیمور شرقی - با سازمان ملل و شرکای دیگر در جهت صلح بادوام همکاری خواهیم کرد.

من همچنین برای برقراری صلح عادلانه و پایدار میان اسرائیل، فلسطین، و جهان عرب تلاش هایم را ادامه خواهم داد. (کف زدن). ما همچنان روی این مسئله کار خواهیم کرد. دیروز، جلسه سازنده ای با نتانیاهو، نخست وزیر اسرائیل و پرزیدنت عباس، رئیس تشکیلات خودگردان فلسطین داشتند. پیشرفت هایی حاصل شد. فلسطینی ها فعالیت های امنیتی خود را تشید کرده اند. اسرائیلی ها آزادی حرکت بیشتری برای فلسطینی ها فراهم ساخته اند. در نتیجه تلاش های هر دو طرف، نشانه های شروع رشد اقتصادی در کرانه باختری دیده می شود. اما پیشرفت بیشتری لازم است. ما همچنان از فلسطینی ها می خواهیم که به تحریکات خود علیه اسرائیل پایان دهند و همچنان تأکید می کنیم که آمریکا مشروعیت ادامه شهرک سازی را نمی پذیرد. (کف زدن)

اینک زمان آن رسیده است که مذاکرات را بدون هیچ گونه پیش شرطی از سر بگیریم و مسائل کهنه و قدیمی را حل و فصل کنیم: مسائلی چون امنیت برای اسرائیلی ها و فلسطینی ها، مرزها، پناهندگان و بیت المقدس. و هدف کاملاً روشن است: دو کشوری که در کنار هم و در صلح و امنیت زندگی کنند -- کشور یهودی اسرائیل با امنیت واقعی برای تمام اسرائیلی ها و یک کشور واقعی و مستقل فلسطین در سرزمینی مشخص که به شرایط اشغال که در سال 1967 آغاز شد، پایان دهد و توانایی های مردم فلسطین را به واقعیت تبدیل کند. (تشویق)

ما در حالیکه این هدف را دنبال می کنیم، به دنبال صلح بین اسرائیل و لبنان، اسرائیل و سوریه و صلحی وسیع تر بین اسرائیل و همسایگان بسیارش نیز خواهیم بود. و همراه با تلاش برای رسیدن به این هدف، ایجاد و توسعه طرح های منطقه ای را با مشارکت چندجانبه در کنار مذاکرات دوجانبه نیز پیگیری خواهیم کرد.

من ساده لوح نیستم. می دانم که این کار دشواری خواهد بود. ولی همه ما -- نه فقط اسرائیلی ها و فلسطینی ها، بلکه همه ما -- باید تصمیم بگیریم که آیا درباره رسیدن به صلح جدی هستیم یا فقط درباره آن حرف خواهیم زد. برای در هم شکستن الگوهای قدیمی، برای شکستن چرخه نامنی و نامیدی، همه ما باید علناً اعلام کنیم که شخصاً چه چیزی را می پذیریم. چنانچه ما نتوانیم تعهد جدی و تزلزل ناپذیر خود را به امنیت اسرائیل با پافشاری بر اینکه این کشور به ادعاهای و حقوق قانونی فلسطینی ها احترام می گذارد، همگام کنیم، ایالات متحده لطفی در حق اسرائیل نکرده است. (تشویق) و اگر کشورهایی که در این مجمع حضور دارند، حملات ستیزه جویانه علیه اسرائیل را به تمایلی سازنده برای شناخت مشروعیت آن و حق موجودیت این کشور در صلح و امنیت ترجیح دهند، آنان نیز لطفی در حق فلسطین نمی کنند. (تشویق)

ما باید به یاد داشته باشیم که سنگین ترین هزینه های این کشمکش را ما نمی پردازیم. هزینه آن را سیاستمداران نیز نمی پردازنند. این هزینه ها را یک دختر اسرائیلی در سدروت می پردازد که از ترس اینکه موشک ها زنگی وی را در نیمه های شب به پایان برسانند، چشم های خود را می بندد. این هزینه ها را یک پسر فلسطینی در غزه می پردازد که نه آب پاکیزه برای آشامیدن دارد و نه کشوری که آن را وطن بخواند. همه این ها فرزندان خداوند اند. و با وجود تمام سیاست بازی ها و موضع گیری ها، موضوع بر سر این است که هر انسانی حق دارد در عزت و امنیت زندگی کند. این درسی است که در آموزه های سه دین بزرگ که بخش کوچکی از کره زمین را سرزمین مقدس می نامند، ریشه دارد. و به همین دلیل، با وجود در پیش بودن موانع، آغاز های نادرست و روز های سخت، من در پی گیری صلح تعلل نخواهم کرد. (تشویق)

سوم، ما باید بدانیم که در قرن بیست و یکم، صلحی وجود نخواهد داشت مگر اینکه ما مسئولیت محافظت از سیاره خود را بپذیریم. و من از دبیر کل برای برگزاری نشست دیروز درباره تغییرات جوی متشرکم.

خطری که تغییرات آب و هوا بر ما تحمیل می کند، قابل انکار نیست. ما نباید در انجام مسئولیت خود برای حل این مشکل تأخیر کنیم. اگر به همین روش ادامه دهیم، تمامی اعضای این مجمع شاهد تغییرات برگشت ناپذیری در محدوده مرز های خود خواهند بود. اقدامات ما برای پایان دادن به این مشکل، تحت الشاعع جنگ ها و مسئله پناهندگان و منابع قرار خواهد گرفت. خشکسالی و قحطی روند توسعه را مختل خواهد کرد. زمینی که انسان ها برای هزاره های متتمادی در آن زیسته اند، از میان خواهد رفت. نسل های آینده به گذشته نگاه خواهند کرد و خواهند پرسید چرا ما از انجام اقدامات عملی خودداری کردیم؛ چرا نتوانستیم محیط زیستی را -- شایسته به ارت گذاشتن، به آنان منتقل کنیم.

و به همین دلیل، روزگاری که آمریکا در مورد این مسئله تعلل می کرد، به پایان رسیده است. ما با سرمایه گذاری برای تغییر اقتصاد انرژی و در همان حال، تهیه طرح های ابتکاری برای تبدیل انرژی پاک به یک انرژی سودمند و پر بهره، به پیش خواهیم رفت. ما برای کاهش قاطع انتشار [گاز های گلخانه ای] به منظور رسیدن به هدفی که برای سال 2020، و نهایتاً سال 2050، تعیین کرده ایم، تلاش خواهیم کرد. ما به ترویج انرژی های تجدید شدنی و افزایش کارآبی انرژی ادامه خواهیم داد و در مورد فن آوری های جدید، با کشورهای مختلف در سراسر جهان تبادل اطلاعات خواهیم کرد. و هر فرصتی را برای پیشرفت و مقابله با این تهدید در اقداماتی مشترک با تمامی جهان، مورد استفاده قرار خواهیم داد.

و ما کشورهای ثروتمندی که در قرن بیستم، آسیب های زیادی به محیط زیست وارد کردیم، باید مسئولیت خود برای رهبری و پیشاپنگی را بپذیریم. ولی مسئولیت ما فقط در این نقطه به پایان نمی رسد. ما در حالیکه باید نیاز به واکنش های مشخص و مجزا را بشناسیم و بپذیریم، هر گونه اقدام جهت کنترل انتشار کریں باید کشورهایی را شامل شود که میزان انتشار کریں در آنها به سرعت رو

به افزایش است و می توانند فعالیت های بیشتری بدون اینکه روند رشد در آنها متوقف شود برای کاهش آلودگی هوا انجام دهند. و هر اقدامی که نتواند به فقیرترین کشورها کمک کند تا هم با مشکلات ناشی از تغییرات آب و هوایی کنار بیایند و هم بتوانند در مسیر توسعه پاک حرکت کنند، اقدامی موفق نخواهد بود.

ایجاد تغییر در مسئله ای به اهمیت اساسی و بنیادی نهوده مصرف انرژی، بسیار سخت است. من از این نکته آگاهی دارم. انجام این کار در بحبوحه رکود جهانی اقتصاد حتی سخت تر است. قطعاً، اینکه کناری بنشینیم و منتظر باشیم دیگران اولین گام را بردارند، بسیار و سوشه انگیز است. ولی، ما موفق به طی این مسیر نخواهیم بود، مگر اینکه همه ما همراه یکدیگر حرکت کنیم. در حالی که ما عازم پنهانگ هستیم، بیایید همگی عزم خود را جزم کنیم و توجه خود را بر آنچه هر یک از ما می توانیم برای آینده مشترکمان انجام دهیم، تمرکز دهیم.

و این نکته مرا به آخرین ستونی که باید برای آینده تقویت کنیم، هدایت می کند: اقتصادی جهانی که می تواند فرصت ها را برای همه مردم افزایش دهد.

جهان هنوز در حال بازسازی نوان خود از بدترین بحران اقتصادی از زمان "رکود بزرگ" در دهه 1930 است. در آمریکا، ما شاهدیم که موتور رشد آغاز به کار کرده است، ولی هنوز عده بسیاری برای یافتن شغل یا پرداختن صورت حسابهای خود در زحمت هستند. در سراسر جهان، شاهد عالمی امیدبخش، ولی با اطمینان کمی به آنچه در پیش رو قرار دارد، هستیم. و مردمان بسیاری، در کشورهای متعدد با بحران های روزمره ای دست و پنجه نرم می کنند و این انسانیت ما را به چالش می کشد -- نومیدی برخاسته از شکم گرسنه؛ عطش ناشی از منابع رو به کاهش آب؛ بی عدالتی مرگ یک کودک بر اثر یک بیماری علاج پذیر؛ یا مرگ مادری به هنگام زایمان.

ما در پیتسبرگ با بزرگترین اقتصادهای جهان همکاری خواهیم کرد تا نقشه ای برای رشد متعادل و پایدار ترسیم کنیم. این بدان معناست که ما دست از کوشش نخواهیم کشید تا ملت هایمان سر کارهایشان بازگردد؛ بدان معناست که برای بازانگیختن تقاضا گام برخواهیم داشت تا بهبود اقتصاد جهانی، پایدار بماند؛ و بدان معناست که قوانین جدیدی تدوین و مقررات تمامی مراکز مالی را تقویت خواهیم کرد تا به طمع، زیاده خواهی و سوء استفاده هایی که ما را به این فاجعه دچار کرد، پایان دهیم و اجازه ندهیم چنین بحرانی دوباره اتفاق بیفتد.

در زمانه ای با چنین وابستگی های مقابل، ما در موضوع توسعه فرآگیر تر، منافع اخلاقی و عملی داریم -- هرچند که مسائل مربوط به توسعه حتی قبل از وقوع این بحران وجود داشته است. بنابراین، آمریکا به تلاش های تاریخی خود برای کمک به ملت ها برای تأمین غذا ادامه خواهد داد. ما 63 میلیارد دلار در نظر گرفته ایم تا به مقابله با/HIV ایدز، پایان دادن به مرگ ناشی از سل و مalaria، ریشه کن کردن فلج اطفال و تقویت نظام های بهداشت عمومی بپردازیم. ما به منظور تأمین واکسن آنفلانزای خوکی برای سازمان بهداشت جهانی به کشورهای دیگر ملحق شده ایم. ما اقتصادهای بیشتری را به نظام تجارت جهانی وارد خواهیم ساخت. از اهداف توسعه هزاره حمایت خواهیم کرد و رویکرد ما برای نشست سال آینده با برنامه ای جهانی همراه خواهد بود تا آن هدفها را به واقعیت تبدیل کنیم. و توجه خود را برای ریشه کن کردن فقر مطلق در زمانه خود تمرکز خواهیم کرد.

اکنون زمان آن رسیده است که همه ما نقش خود را ایفا کنیم. رشد [اقتصادی] پایدار نخواهد ماند و حال همه را شامل نخواهد شد، مگر در شرایطی که تمامی کشورها مسئولیت های خود را بپذیرند. و این بدان معناست که کشورهایی ثروتمند باید بازارهای خود را به روی محصولات بیشتری بگشایند و دستشان را به سوی کشورهای فقیرتر دراز کنند و در همان حال به اصلاح نهادهای بین المللی کمر بندند تا به کشورهای بیشتری امکان اظهار نظر داده شود. و کشورهای در حال توسعه باید فساد را که مانع در برابر پیشرفت است، ریشه کن کنند -- زیرا فرصت ها در شرایطی که افراد سرکوب می شوند و صاحبان مشاغل ناچار به دادن رشوه هستند، امکان شکوفایی نخواهد داشت. به همین دلیل است که ما از نیروهای صادق پلیس و قضات مستقل و به همین ترتیب از جامعه مدنی و بخش خصوصی فعل و زنده حمایت می کنیم. هدف ما ساده است: اقتصادی جهانی که در آن رشد، امری پایدار است و فرصت ها در دسترس همگان قرار دارند.

حال، تغییراتی که امروز به آنها اشاره کردم، به آسانی بوقوع نمی بیوندند و با گرددۀای رهبرانی چون ما در نشست هایی چون جلسۀ امروز -- با وجود تمام سودمندی آن -- به سادگی محقق نمی شوند. زیرا، مانند تمامی مجتمعی که از اعضا تشکیل می شوند، تغییرات واقعی فقط توسط مردمی که ما نماینده آنان هستیم، اتفاق می افتد. به همین دلیل، ما باید در جهت ایجاد بستر مناسب برای

پیشرفت، در پایتخت های خودمان سخت بگوشیم. در آنجاست که می توانیم برای پایان دادن به کشمکش ها، استفاده از فن آوری برای اهداف صلح آمیز، تغییر روش های استفاده از انرژی و ترویج رشد اقتصادی پایدار، اجماع لازم را ایجاد کنیم.

من بر این باورم که مردم جهان چنین آینده ای را برای فرزندان خود می خواهند. و به همین دلیل ما باید از این اصول -- که ضامن این واقعیت هستند که دولت ها اراده ملت هایشان را منعکس می سازند، دفاع کنیم. این اصول نمی توانند تفکرات ثانوی باشند -- دموکراسی و حقوق بشر عناصر ضروری برای رسیدن به تمامی اهدافی به شمار می روند که من امروز به آنها اشاره کردم، زیرا دولت های مردمی که به خواست مردم انتخاب شده اند، بیشتر در جهت منافع اصلی مردم خود عمل می کنند، تا در جهت منافع کوچک کسانی که در قدرت هستند.

محک سنجش رهبری ما میزان ترس ها و تنفر های کهنه ای که در مردم خود دامن می زنیم، نیست. رهبری واقعی با توانایی محدود کردن دگراندیشان یا تهدید و آزار مخالفان سیاسی در داخل کشور سنجیده نمی شود. مردم جهان خواهان تغییر هستند. آنها نمی خواهند کسانی را که در طرف اشتباه تاریخ قرار دارند، تحمل کنند.

منشور مجمع همه مرا منعهد می سازد -- و من آن را دقیقاً نقل می کنم -- که "بر اعتقاد به حقوق اساسی بشر، عزت و ارزش تمامی انسان ها و حقوق برابر برای مردان و زنان باربیگر تأکید کنیم". از میان این حقوق، می توان به آزادی بیان عقاید و آزادی عبادت به هر نحوی که دوست دارید، نوید برابری نژادی و فرست برای زنان و دختران برای پیگیری قابلیت های خود، و توانایی شهروندان برای اظهار نظر درباره روش حاکمیت و اعتماد به اجرای عدالت اشاره کرد. زیرا، همانطور که هیچ کشوری را نباید به پذیرش استبداد کشوری برابر مجبور ساخت، هیچ فردی را هم نمی توان به پذیرش استبداد از طرف مردم خود ناگزیر کرد. (تشویق)

من، به عنوان یک آمریکایی آفریقایی تبار، هیچ گاه فراموش نخواهم کرد که بدون پیگیری مستمر اتحادی کامل تر در کشورم، من هرگز امروز در اینجا نبودم. و این موضوع همواره اعتقاد مرا به این نکته راسخ می کند که روز هر قدر هم سیاه به نظر رسد، تغییر بنیادی توسط افرادی که عدالت را بر می گزینند حقق می شود. و من قول می دهم که آمریکا همواره حامی کسانی خواهد بود که از عزت و حقوق خود دفاع می کنند -- از دانش آموزی که در جستجوی دانش است؛ رأی دهنگانی که می خواهد صدایشان شنیده شود؛ بی گناهانی که تشنۀ آزادی اند؛ سرکوب شدگانی که خواهان برابری هستند.

دموکراسی را نمی توان از خارج به هیچ ملتی تحمیل کرد. هر جامعه ای باید راه خود را بیابد، و هیچ راهی کامل نیست. هر کشوری مسیری را دنبال می کند که دفرهنگ مردم و سنت های گذشته اش ریشه دارد. و من اذعان می کنم که آمریکا در بسیاری از موارد در ترویج دموکراسی، به صورت گزینشی عمل کرده است. ولی، این نکته تعهد ما را تضعیف نمی کند؛ تنها باعث تقویت آن می شود. یک رشته اصول اساسی وجود دارند که جهان شمول هستند؛ حقایقی که آشکارند -- و ایالات متحده آمریکا هیچگاه در تلاش برای دفاع از حقوق مردمی که در هر کجای جهان سرنوشت خود را تعیین می کنند، تردید به خود راه نخواهد داد.

شصت و پنج سال پیش، فرانکلین روزولت خسته و پیر، در چهارمین و آخرین نقط آغاز تصدی خود با مردم آمریکا سخن گفت. او پس از سال های جنگ، تلاش کرد تا درس هایی را که ممکن بود بتوان از سختی های وحشتناک و فداکاری های فوق العاده آن روزگار آموخت، خلاصه کند. وی گفت: "ما آموخته ایم که شهروندان جهان، اعضای جامعه بشری باشیم".

سازمان ملل متحد به دست مردان و زنانی چون روزولت و از چهار گوشه جهان -- از آفریقا تا آسیا و از اروپا تا آمریکا -- ساخته شده است. این معماران تعاون بین الملل به نوعی از آرمان گرایی ایمان داشتند که به هیچ روحی ساده لوحانه نبود -- آرمان گرایی آنان در درس های سختی ریشه داشت که در جنگ آموخته بودند؛ در این حکمت ریشه داشت که کشورها می توانند منافع خود را با همکاری با یکدیگر و نه با جدایی از یکدیگر به پیش ببرند.

اکنون نوبت ماست -- زیرا این نهاد همان چیزی خواهد بود که ما از آن می سازیم. سازمان ملل متحد فعالیت های فوق العاده ای در سراسر جهان انجام می دهد -- از تغذیه گرسنگان تا مراقبت از بیماران و بازسازی اماکن تخریب شده. ولی، در ضمن برای تحقق خواست خود و رسیدن به آرمان های بنیانگذار انش تلاش می کند.

به عقیده من، این نارسایی ها دلیلی برای پشت کردن به این نهاد نیست -- آنها ما را به دوباره کردن تلاش هایمان فرا می خوانند.
سازمان ملل متعدد یا ممکن است مکانی باشد که ما درباره شکایات کهنه مان در آن مجادله کنیم یا جایی که در آن بستری مشترک
بسازیم؛ جایی که ما بر آنچه از هم جدامان می سازد تمرکز کنیم یا توجه خود را بر آنچه ما را به هم نزدیک می کند معطوف سازیم؛
جایی که ما در آن استبداد را تشویق می کنیم یا جایی که منبعی از قدرت اخلاقی است. کوتاه سخن اینکه سازمان ملل می تواند نهادی
باشد که با آنچه در زندگی شهروندان ما اهمیت دارد ارتباطی نداشته باشد یا عاملی حیاتی در پیشبرد منافع مردمی که ما
خدمتگذارشان هستیم.

ما به یک لحظه محوری رسیده ایم. سازمان ملل متعدد آمده است تا فصل جدیدی از تعاون بین المللی را آغاز کند -- فصلی که حقوق
و مسئولیت های تمامی کشورها را به رسمیت می شناسد. و بدین ترتیب، ما با ایمان به آرمان خود و پاییندی به ارزش هایمان، از
تمامی کشورها دعوت می کنیم که در ساختن آینده ای که ملت هایمان براستی سزووار آن هستند، به ما بپیونند.

از همه شما بسیار ممنونم. (تشویق)

10:48 صبح به وقت شرق آمریکا

پایان